

Egy lélek bukdácsolásairól...

1.

Sem kint, sem bent
sem lent, csak fent
egyedül fent
látszik remény.

Mert kintről és bentről
és lentről is egyre
ellenem támad
az éj.

Elomló éjben, tovatűnő fényben
a dermedő lélek
felkiált:

Szorongó szívem
Istenem kérlek,
enyhítsd meg már !

2.

Tudom Uram szeretsz engem
s ha utamon eltévedtem
s hozzád kiált árva lelkem,
meghallgatsz és meggyógyítod szívemet.

Utat is mutatsz, mert Te vagy az Út,
elűzöl minden nyomasztó bút.
Jövedeled bennem új fényt gyújt,
ilyen örömet e világ sosem nyújt.

Most eltévedtem Uram megvallom.
Szavad, mert fülem bedugtam, nem hallom.
Makacsságom bánom már.

Körbe-körbe járok egyre,
szemem rád emelem az Egyetlenre;
Ne hagyj itt Uram összetörve !

3.

Kérlek Jézus tekints reám,
lásd a szívem gondját-baját,
gyenge hitem, gyarló imám,
vétkeimnek tenger hadát.

Rázz fel engem, ne legyek így állhatatlan
hanem éljek Igéd szerint
amint kéred, Hozzád hűen,
Néked adva életem.

Téged hívlak, téged várlak
bűneimnek mocsarában
szárnyszegetten, tehetetlen bénultságban.

Lanyha szívem lobbantsd lángra
Szent Szívedtől ihletetten
Érted égő lángolásra !

4.

Mikor szétfeszít indulat és düh,
kérlek Uram, légy irgalmas hozzám,
add, hogy mindezt ne titkoljam, ne tagadjam,
imámban elédhozva bemutassam.

S ha megkötöz bűn vagy bűnnek bére,
s kínoz, hogy szabadulni nem tudok tőle:
segíts, hogy Hozzád kiáltsak,
irgalmat csak Tőled várjak.

Való igaz – szívem sebzett
mert oly gyakorta bűnbe hull -
Kérlek Uram könyörülj !

Kértelek már hetvenhétyszer,
s Ki mindig irgalmasan meghallgattál,
újra kérlek: könyörülj !

5.

Mennek az órák, mennek az évek,
múlik az idő s kérdem magamtól:
Miért, hogy csak topogok helyben
s céloim felé tapodtat se mozdulok ?

Minek ez a körbejárás,
mozdulatlan, semmirejő állapot ?
Mi értelme életemnek,
ha utam nem járom, harcom nem harcolom ?

Éld a percet, s hogy Krisztus szeret, ne feledd,
belévetett bizalommal, rendületlen
szőjed maradandó művedet;

hogy mire az utolsó homokszem is lepereg,
készen álljon fehér ruhád
s a Mennyegzőre bemehess.

6.

Tekints rám kérlek, ki meghaltál értem
keserves kínok közt fuldokolva,
vérrel borítva, görcsös fájdalomban,
megfeszítve ég és föld között.

Most így kérlek ! –
Ó hányszor nem kértelek,
s hányszor taszítottam el
utánam nyúló, szöggel átvert kezed !

Engedtem, hogy rajtam
úrrá legyen bűn láza
s behúnytam a szemem.

Dorgálj meg kérlek –
de végleg el ne taszíts
és utadon járni, magad taníts !

7.

Megeshet úgy érzed nem megy tovább,
ott belül valami kimondhatatlan fáj.
Ha tehetnéd meghúznád magad valami sarokban
dermedten mint hideg téli álomban.

Ridegen sötétlik körötted a világ,
a szíved is ilyedten kalapál.
Bizonytalan már tetteid értéke,
nem látod a célt – eltűnt a ködben.

Bár nem várod, mégis történik valami,
zörgetnek s halkán kérlel Valaki;
újabb esélyt adj neki:

”Nyisd meg lelked s mert szeretlek,
hadd érintsem, hadd gyógyítsam
kincset érő lényedet !”

8.

Ne töprengj soká, ha megtorpantál
erény és bűn válaszutján.
Mi veled történik nem rendkívüli
ebből áll e földi lét: folyton választani.

Választani: jobb és bal, fény és árny,
építés vagy rombolás, élet vagy halál –
A döntés téged vár: ez hát a Szabadság,
de ne feledd: létezik az Igazság !

Múló gyönyörök keserű utóíze
s nyomába lépő kongó üresség
vajon boldogít-e ?

Csak ki önmagát megzabolázta,
s mint hegymászó a csúcsra ért,
nyeri el a győztes örömét.

9.

Ha döntöttél már egyszer,
ne nézz többé hátra,
nem vezet út arra,
csak a pusztulásba.

Szorogatnak tán keményen,
te mégse félj;
megvéd az Úr téged
Szívének rejtekén.

Fusd meg hát a pályát,
vívd meg a harcod
bátran kitartón.

Megőriz téged Atyánk szeretete,
Krisztus barátsága
s Lélek szent öröme.

10.

Tudtam mindezt Uram
mégis visszanéztem,
sőt el is maradtam
e puszta s kietlen vidéken.

Lelkem jéggé dermedt,
nagy úr tátong benne,
csúszok egyre lejjebb
sötét mélységekbe.

Miért hagytalak el Téged,
miért lázadtam újra,
s tértem gonosz útra ?

Éjben, fagyban elcsigázva
Kit megtagadtam – Arcod fényét
immár újra keresem.

11.

Arcod fényét keresem Uram:
mert a sötétségben nincs öröm,
a bűn poklában nincs élet,
a tespedésben nincs erő.

Arcod fényét keresem Uram:
a lét nélküled oly sivár
s nincsen sehhol semmi más
csak magány, romlás és halál.

Arcod fénye örök fény:
meg nem szűnő lángolás,
izzó szeretet-áradás.

Arcod fénye örömünk:
Benned megújul életünk
s betölti szívünk szent erőd.

12.

Seregek Ura, Téged kérlek
életem minden harcaiban,
elkeseredett kemény csatáiban
légy legfőbb vezérlő parancsnokom.

Hiszen fennen hirdeti
az égbolt minden csillaga,
mint rangjelzés vállaidon
győzhetetlen hatalmadat.

Hadd tartozzam Tehozzád amíg csak élek
s viseljem keresztetted jelét
mint hajdani lovagok,

s lehessenek részese a lelki hadnak
mely küzd, míg áll e világ –
Országodért !

1992-2002
Sörédi Pál